

РЕШЕНИЕ

№ 7413

гр. София, 05.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.09.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5371** по описа за **2022** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на юр. С. Ф., като пълномощник на ТЕРИТОРИАЛНА ДИРЕКЦИЯ – С. на Националната агенция за приходите (ТД на НАП), срещу РЕШЕНИЕ от 05.04.2021 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД (СРС), Наказателно отделение, 94^{-ти} с-в по н.а.х. дело № 15327 по описа за 2020г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт като постановен в нарушение на материалния закон. Поддържа, че в конкретния случай е било безспорно установено, че лицето М. Ш. е подала със закъснение годишна данъчна декларация, в която обявява получени заемни средства и вследствие на това е било образувано административно-наказателното производство. Отбелязва, че всички проверки в НАП са били извършени на база писмени доказателства – договори, извлечения от сметки и др., предоставени от лицето. Твърди, че цялата тази документация не е била оспорена от Ш., а напротив, тя доброволно я е декларира в НАП. Сочи, че констатациите в Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и в Наказателното постановление (НП) удостоверяват напълно получените заемни средства и недеklarирани в срок заеми. На това основание претендира, че органите на НАП не дължат да доказват факт, който се декларира от ответната страна.

Поддържа, че процесното нарушение не може да се квалифицира като „маловажен случай“, а целта на административното наказание е да се предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани. Смята, че безспорно е установено и безпогрешно отразено извършеното нарушение, както в АУАН, така и в НП, като са спазени всички изисквания на закона. Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно Решение и вместо него по същество на спора да бъде потвърдено НП №538064-F564931/21.09.2020г., издадено от директор на Офис „Център“ в ТД на НАП. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – М. С. Ш., оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител адв. Д. поддържа, че обжалваното съдебно решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за неговата отмяна. Доводи за неоснователност на касационната жалба излага и в представен по делото отговор с вх. №21011762/10.06.2022г. по описа на СРС. Претендира да ѝ бъдат възстановени сторените разноски за адвокатско възнаграждение.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор Ю. от Софийска градска прокуратура (СПП), дава заключение за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №538064-F564931/21.09.2020г., на основание чл.80а, ал.1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ), на ответника по касация М. С. Ш. е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 36 680 (тридесет и шест хиляди шестстотин и осемдесет) лева за това, че след като е била задължена, не е декларирала информация по чл.50, ал.1, т.5, б. „б“ във вр. с чл.53, ал.1 ЗДДФЛ. Според мотивите на административно-наказателния акт, в подадената годишна данъчна декларация (ГДД) по чл.50 ЗДДФЛ за финансовата 2018г., в срок до 30.04.2019г., Ш. е следвало да декларира непогасените остатъци по предоставени парични заеми към 31.12.2019г. Прието е, че нарушението е извършено на 02.05.2019г. чрез бездействие, изразяващо се в неподаване на ГДД по ЗДДФЛ.

С процесния съдебен акт е ОТМЕНЕНО НП №538064-F564931/ 21.09.2020г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел за установени следните факти: На 13.08.2020г. М. Ш. се явила в ТД на НАП С., офис „Център“ и подала ГДД за 2015г., 2016г. и 2017г., които били приети от инспектор по приходите. Лицето представило и ГДД за 2018г. и 2019г., но те не били приети в същия ден. На 14.08.2020г. Ш. отново се явила в ТД на НАП С., офис „Център“ и подала ГДД за 2018г., към която били приложени извлечение от банкови сметки и Договор за заем от 05.01.2011г. между С. Б. - заемодател и заемополучател - М. С. Ш.. В договора за заем било уговорено, че заемодателят предоставя, а заемателят получава в заем сумата 250 000 (двеста и петдесет хиляди) щатски долари (U.), като заемната сума се предоставя на части при поискване от заемополучателя, но всяка част не може да надвишава

стойността на U. 25 000. Договорено било още, че сумата ще се предоставя по банков път или в брой, в щатски долари или в левовата им равностойност по фиксинга на Българската народна банка (БНБ) в деня на постъпване на сумата по сметката на заемополучателя.

Решаващият състав на СРС е установил, че в ГДД за 2018г. в Приложение №11 „Предоставени/получени парични заеми“, в графа „непогасени остатъци по получени парични заеми към 31 декември на годината“ Ш. декларирала непогасени остатъци към 31.12.2018г., освен по посочения по-горе заем, и по заем, сключен с „Бойд Консулт“ ЕООД, Общо към 31.12.2018г. физическото лице декларирало непогасени остатъци по получени заеми в размер на 433 936.67 (четирисотин тридесет и три хиляди деветстотин тридесет и шест и 0.67) лева. Заедно с декларацията за 2018г. е била подадена и ГДД за 2019г. в която декларираните непогасени остатъци от получени заеми към 31.12.2019г. били в размер на 368 800 лева.

От правна страна първостепенният съд е приел, че НП е издадено от компетентен административно-наказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН, въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. Решаващият състав е обосновал извод, че е налице неправилна правна квалификация на нарушението – чл.50, ал.1, т.5, б. „б“, и при описанието му актосъставителят и наказващият орган не са направили разграничение между „предоставени“ и „получени“ заеми. Изложени са мотиви, че даденото описание на нарушението съответства на фактическия състав на нарушение по чл.50, ал.1, т.5, б. „г“ ЗДДФЛ.

Решението е правилно.

Съгласно чл.50, ал.1, т.5 ЗДДФЛ местните физически лица подават ГДД по образец за предоставените/получените парични заеми, както следва: непогасените към края на данъчната година остатъци от предоставени през същата и през предходните пет данъчни години парични заеми, ако размерът на тези остатъци общо надхвърля 40 000 лева (б. „б“) и/или непогасените към края на данъчната година остатъци от получени през същата и през предходните пет данъчни години парични заеми, с изключение на получените кредити, предоставени от кредитни институции по смисъла на Закона за кредитните институции (ЗКИ), ако размерът на тези остатъци общо надхвърля 40 000 лева (б. „г“). Според санкционната разпоредба на чл.80а, ал.1 ЗДДФЛ физическо лице, което, като е задължено, не декларира или невярно декларира информацията по чл.50, ал.1, т.5, се наказва с глоба в размер 10 на сто от недекларираните суми.

Спор между страните по отношение на фактите няма и същите правилно са възприети от решаващия състав на СРС. Видно от представените по преписката писмени доказателства административно-наказаното лице Ш. е заемополучател, а не заемодател по Договора за заем от 05.01.2011г. При това правилни са изводите на първостепенния съд по отношение на правната квалификация на деянието. Посочената като нарушена правна норма, в АУАН и в НП, изисква да е доказано нарушение при подаване на ГДД по чл.50, ал.1, т.5, б. „б“ ЗДДФЛ за непогасените към края на данъчната година остатъци от предоставени през същата и през предходните пет данъчни години парични заеми, ако размерът на тези остатъци общо надхвърля 40 000 лева, т.е. субект на нарушението може да е само лице, което е предоставило парични заеми. В настоящия случай това задължение не е било нарушено от Ш., която е получила, а не е предоставила парични заеми. Налице е несъставомерност на деянието. Както правилно е посочил и СРС, ЗДДФЛ ясно е

направил разграничение между „предоставените“ и „получените“ парични заеми. При това описаните в АУАН и в оспореното НП факти не могат да бъдат подведени под хипотезата на посочената от административния орган разпоредба на чл.50, ал.1, т.5, б. „б“ ЗДДФЛ.

По изложените доводи, настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора и на основание чл.63, ал.3 ЗАНН (нова - ДВ, бр.94/29.11.2019г., в сила към приключване на устните състезания) във вр. с чл.143 АПК, на ответника по касация се дължат разноски в размер на 1956 (хиляда деветстотин петдесет и шест) лева за адвокатско възнаграждение, съгласно представения списък и доказателства за извършването им.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 05.04.2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 94^{-ти} с-в по н.а.х. дело №15327/2020г.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНАТА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, представлявана от изпълнителен директор, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на М. С. Ш., ЕГН [ЕГН], сумата 1956 (хиляда деветстотин петдесет и шест) лева, разноски по к.а.х. дело №5371/2022г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.